

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20.000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ*Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Γ. Μ. Δαμβέργη, διευθύνοντος.*

Η ΛΑΜΠΡΑ

Δὲν εἶναι μόνα τὰ ῥόδα, ἅτινα ὡς ἔφαλλεν ὁ ποιητής,
χάνουν τὴν εὐμορφάδα τους στὴ σκλαβωμένη γῇ.

Καὶ αὐτῆς τῆς μητρὸς διδούσης τὸν ἀσπασμὸν τῆς
ἀγάπης εἰς τέκνον προσφιλέ, καὶ αὐτῆς τὰ χεῖλη ῥυτι-
δούνται ὑπὸ πικρίας ἀδιοράτου. Καὶ αὐτῆς τῆς ὑπερ-
λάμπρου ἡμέρας τοῦ Πάσχα ὁ οὐρανὸς συννεφουῖται.

Ἀνευ νεφῶν μία μόνον Λαμπρὰ θ' ἀνατείλῃ διὰ τὸ
Γένος ἡμῶν. Ἐκείνη καθ' ἣν εἰς τὸ εὐφρόσυνον ἀγ-
γελμα: — Χριστὸς ἀνέστη, ἀβίαστος, σταθερὰ πανελ-
λήνιος θ' ἀποδοθῇ ἡ ἀντιφώνησις: — ἡ Πατρίς ἀνέστη.

Ἐν οὐδεμιᾷ ἄλλῃ ἡμέρᾳ βραχύνει τόσον τὰς ἀπο-
στάσεις ὁ νοῦς, οὐδὲ δακρύζουν ὅλοι ὁμοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ
τῶν εἰς τὰ πέρατα τῆς γῆς διεσπαρμένων ἀδελφῶν,
οὐδὲ στρέφεται συχνότερον πρὸς τὴν Πατρίδα ἢ πονε-
μένη ψυχὴ τοῦ ξενιτευμένου νοσταλγοῦ, ὅσον κατὰ
τὴν ἀγίαν αὐτὴν ἡμέραν, ἥτις ἐνῶ ἐξ ἐνὸς ἐστερέωσε τὴν
πίστιν διὰ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος, συμβολίζει
ἐξ ἄλλου τὴν ἐλπίδα τῆς πανελληνίου Ἀναστάσεως.

Ἐχει τὰς ἐορτάς τῆς ἡ Πίστις καὶ τὰς ἐορτάς τῆς
ἡ Πατρίς, κοινὴ ὅμως ἀμφοτέρων εἶναι αὕτη, καθ' ἣν
ἐν τῇ φαντασίᾳ παντὸς Ἑλλήνος περικαλλῆς ἀποτε-
λοῦσι σύμπλεγμα, ἀρρήκτως ἐνηγκαλισμένοι αἱ δύο
ἀδιαίρετοι λατρεῖται του, ἡ Πατρίς καὶ ἡ Πίστις.

Καὶ σήμερον, ὅπως καὶ κατὰ τοὺς μελανωτέρους τῆς
δουλείας χρόνους, ἀνταλλάττοντες τὸν ἀσπασμὸν τῆς
ἀγάπης, δοξάζομεν κατὰ παράδοσιν ἱερὰν, οὐ μόνον τοῦ
Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς
ταχείας λήξεως τῶν Παθῶν τῆς Πατρίδος. Ἐφ' ὅσον δὲ
οἱ μαῦροι τῆς δουλείας χρόνοι δὲν ἔληξαν δι' ἅπαντας
τοὺς ἀδελφοὺς, τοιαύτην διττὴν, χαρμόσυνον ἅμα καὶ
πονετικὴν σημασίαν θὰ ἔχῃ τῆς Ἀναστάσεως ἡ ἡμέρα.

Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν ἀποσυρθῶσι διωκόμενα ἐξ ὅλων
τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν τῆς δουλείας τὰ νέφη καὶ ὁ
ἥλιος τῆς ἐλευθερίας δὲν φωτισῇ ἀπαξ ἅπαντα τὰ τέ-
κνα τῆς μάρτυρος ἡμῶν Μητρὸς, ὁ γλυκύτατος ἀσπα-
σμὸς τῆς ἀγάπης δὲν θὰ εἶναι μόνον χαρμόσυνον τῆς
Πίστεως ἐμβλημα, ἀλλὰ καὶ ἀνέκφραστον παράπονον
καὶ προσευχὴ εὐλαβὴς καὶ ὄρκος ἀδιάλυτος, ὃν ἕκαστος
Ἑλλήν θὰ ὀμνύῃ, ὄρκος ἀφοσιώσεως καὶ αὐτοθυσίας
ὑπὲρ τῆς πλήρους Ἀναστάσεως τῆς Πατρίδος.

Καὶ μέχρι τῆς ἀσυννέφου Λαμπρᾶς, καθ' ἣν εἰς τὸ
χαρμόσυνον ἄγγελμα «Χριστὸς ἀνέστη» ἐξ Ἰσου χαρμό-
συνον θ' ἀντιφωνεῖται «ἡ Πατρίς ἀνέστη», μέχρι τῆς
μετ' ἀκραδάντου πίστεως προσδοκωμένης ἐκείνης ἡμέ-
ρας, τὴν χαρὰν τῶν ἐλευθέρων θὰ πικραίνῃ ἡ ἀνάμνη-
σις τῶν ὑποδούλων. Καὶ θὰ συγκιρνᾷ, ἀλλὰ δὲν θὰ
ἐξατμίζῃ οὐδὲ τούτων τὰς πικρίας ἡ ὑποτιθεμένη
τῶν ἐλευθέρων χαρά.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τοῦ Πάσχα

Ἰωάν. (1, 1-18)

Κείμενον

1 Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν ² πρὸς τὸν
Θεὸν καὶ ³ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. ⁴ Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς
τὸν Θεόν. ⁵ Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο καὶ χωρὶς αὐτοῦ
ἐγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονεν ⁶ Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ
ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ⁷ τὸ φῶς ἐν τῇ
σκοτίᾳ φαίνει καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν. Ἐγέν-
ετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ
Ἰωάννης. Οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ
περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ.
Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ
φωτός. Ἦν τὸ φῶς, τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα
ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον. Ἐν τῷ κόσμῳ
ἦν καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐ-
τὸν οὐκ ἔγνω. Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ
παρέλαβον. Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτὸν ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξου-
σίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ
ὄνομα αὐτοῦ. Οἳ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος
σαρκός, οὐδὲ ἐκ θελήματος ἀνδρός, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεν-
νήθησαν. Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο, καὶ ἐσκήνωσεν
ἐν ἡμῖν, (καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς
μονογενοῦς παρὰ πατρός), πλήρης χάριτος καὶ ἀλη-
θείας. Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καὶ κέκραγε λέ-
γων. Οὗτος ἦν ὃν εἶπον. Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμ-
προσθέν μου γέγονεν ὅτι πρῶτός μου ἦν. Καὶ ἐκ τοῦ
πληρώματος αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν καὶ χάριν
ἀντὶ χάριτος, ὅτι ὁ νόμος διὰ Μωσέως ἐδόθη, ἡ χά-
ρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.

Σημειώσεις

1) Ἐν ἀρχῇ — ἦτοι πρὶν ἢ ἀρξῆται ἡ δημιουργία τοῦ σύμπαν-
τος, ἐπομένως πρὶν ἢ ἀρξῆται ὁ χρόνος, ὑπῆρχεν ὁ Λόγος, τὸ
δεύτερον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριᾶδος. 2) ὁ Λόγος ἦν πρὸς
τὸν Θεόν — ὁ Λόγος ὑπῆρξεν ἰδιόουσα, εὐρίσκειτο εἰς σχέ-
σιν πρὸς τὸν Θεὸν Πατέρα. 3) καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος —
καὶ ὁ Λόγος ἦτο Θεός. 4) Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν —
ἀνακεφαλαιώσως τῶν ἀνωτέρω. — Ὁ Λόγος παρίσταται πρῶτον
ἰδιαιτέρως, ὡς ὑπόστασις ἰδιαιτέρα ὁ Θεὸς Πατὴρ — ὡς Θεὸς ἀλη-
θινὸς καὶ αὐτός. 5) Πάντα ἐγένετο — ὁ Λόγος δη-
μιουργὸς τοῦ σύμπαντος. 6) Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν — Ἐν τῷ
Λόγῳ ὑπῆρχε ζωὴ, ἥτις ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς ἡ μεταδοθεῖσα εἰς τὸν
ἄνθρωπον καὶ φωτίζουσα τὸν ἄνθρωπον. 7) Καὶ τὸ φῶς ἐν
τῇ σκοτίᾳ — σκοτία δὲ πνευματικὴ εἶναι ἡ ἐν τῇ ἀμαρτίᾳ κα-
τάστασις τοῦ ἀνθρώπου. Ἰδε καὶ Ἀρ. 2. 13 ἔτους (27 Μαρ-
τίου 1904).

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Μυστήριον! Μυστήριον, τοῦ ὁποῦ τὴν κλειδα δὲν ἐπέ-
τρεψεν ὁ πᾶς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου κύριος, νὰ περιέλθῃ εἰς
χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ σταυρωθεὶς ἐπὶ τοῦ Βελγιοῦ, ὁ

ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἀποδεδειγμένως ἐκπνεύσας, καὶ ὑπὸ Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμου ἐν τάφῳ καινῷ ἀποτεθείς, ὁ ἐν τῷ στενῷ χώρῳ τοῦ τάφου διὰ λίθου ὀγκώδους ἀποκλεισθείς, ἀνέστη, καὶ ἔφυγεν ἐκεῖθεν. Ἀλλὰ πῶς; Μυστήριον. «Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε. Ἰδὲ ὁ τόπος ὅπου ἐθίγον αὐτόν.» Ταῦτα μόνον εἶναι γνωστά· καὶ ταῦτα θεοαποκάλυψις εἰς τὰς γυναῖκας κόσμος ἄλλος, ὁ οὐράνιος. Ὁ ἄγγελος ὁ ἐπὶ τοῦ ἀποκυλισθέντος λίθου καθήμενος γνωρίζει ταῦτα ταῖς Μυροφόροις Λοιπὸν; Εἰς τὸν ἀνθρώπον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ διερευνήσῃ καὶ τὸν τρόπον τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ ἀντικειμένου ἐπιβάλλεται εἰς τὸν ἀνθρώπον νὰ πιστεύῃ εἰς αὐτήν, χωρὶς νὰ προσπαθῇ νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ καθ' ἑκάστα αὐτῆς. Ὁ Κύριος Ἀνέστη. Μέγα τὸ ἐν τῇ Ἀναστάσει μυστήριον, ἀλλ' οὐδὲν ἐναυτῶν τὸ ἀπορρῶν. Ἐν τῷ τάφῳ ἐκεῖνον εἶχεν ἐναποτεθῆ, τίς; Ἡ Ζωὴ οὐκ ἔδοξε ζῶν, ἀλλ' αὐτὴ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἀλλ' ἡ ζωὴ δὲν εἶναι νέκρωσις, δὲν εἶναι θάνατος. Δένητο δυνατόν λοιπὸν νὰ κατισχύῃ κατ' αὐτῆς ὁ θάνατος. Ἡ ζωὴ κατίσχυσε τοῦ θανάτου, κατέλυσε τὰ δεσμὰ αὐτοῦ, καὶ ἀνέστη ἀληθῆς καὶ πραγματικὴ Ζωὴ.

Οἱ ἄνθρωποι εἶδον μετὰ τὴν ἀνάστασιν τὸν Κύριον ἀλλὰ δὲν εἶδον αὐτὸν ἀνιστάμενον. Καὶ εἶναι λοιπὸν σφαλερὰ ἵνα μὴ εἴπω ἀσέβης ἡ παράστασις ἐν εἰκόσι τῆς Ἀναστάσεως, ἥτοι τοῦ τρόπου τῆς ἐκ τοῦ τάφου ἐγέρσεως; Ὁ, τι ὁ Κύριος δὲν ἐπέτρεψε εἰς τὸν ἀνθρώπον νὰ μάθῃ διατὶ ὁ ἀνθρώπος νὰ προσπαθῇ νὰ αἰσθητοποιῇ κατὰ τὴν ἰδίαν ἀντίληψιν, ἥτις οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀφ' οὗ ἡ ἀλήθεια ἀπεκρύβη ἀπὸ τῆς ἀντιλήψεως αὐτοῦ;

Ὁ Κύριος ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἀνίσταται ὁ ὑπνώτων ἀπὸ τῆς κλίνης. Ἀγγελος, ἀπεσταλμένος ὑπὸ Θεοῦ κατήλθεν ἐν σεισμῷ καὶ κυλίσας τὸν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ μνημείου μέγαν λίθον ἐκάθησεν ἐπάνω αὐτοῦ.

Παρά τοῦ ἀγγέλου ἐγένετο τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος καὶ διάφοροι πρὸς διαφόρους ἐμφανίσεις τοῦ ἀναστάντος ἐβεβαίωσαν τῆς ἀναστάσεως τὰ εὐαγγέλια. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἀναστάντος ἰδόντες ἐπίστευσαν, ἀλλ' ἡμεῖς ἀκούοντες πιστεύομεν καὶ εἴμεθα μακάριοι οὕτω πιστεύοντες. Ὁ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ σταυρωθείς, δι' ὃν ὁ ἥλιος ἔσκοτίσθη, ἡ γῆ ἔσεισθη, αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ νεκροὶ καταλιπόντες τὰ μνημεῖα ἐναφανίσθησαν πολλοὶ αὐτεξουσίως ὡς Θεὸς ἐξηγέρθη ἀπὸ τῆς κρύπτῃς τοῦ τάφου. Ἡ ἀνάστασις αὐτοῦ προμηνύει τὴν ἀνάστασιν ἡμῶν. Ἀλλ' ἵν' ἀναστῶμεν ὀφείλομεν ν' ἀποθάνωμεν σταυροῦντες τὸν ἐν ἡμῖν ὕλικόν ἀνθρώπον. Ἡ τοιαύτη σταύρωσις εἶναι εἰς τὸν κυριωτέρων σκοπὸν τῆς ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ θυσίας τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τοῦ σταυροῦ ἡ σωτηρία, ὡς μετὰ τὸν σταυρὸν ἡ Ἀνάστασις. Ἡ νέκρωσις ἐν τῷ ἀνθρώπῳ πάντων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα παρεμβάλλονται προσκόμματα εἰς τὴν ἀνύψωσιν αὐτοῦ ὑπεράνω τοῦ ὕλικου κόσμου, καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν τελειοποίησιν αὐτοῦ δέον νὰ ἐπιδιώκεται συστηματικῶς καὶ ἐντελῶς ἐκουσίως ὑπὸ τοῦ Χριστιανοῦ. Οὐδὲν τῶν γυνήτων καὶ περὶ τὰ ὕλικά περιστρεφόμενων συναισθημάτων πρέπει νὰ ἀφίνοι ὁ ἀνθρώπος νὰ ἐξεγείρεται καὶ νὰ κυριαρχῇ ἐν αὐτῷ. Οὕτω σταυροῦνται τὰ πάθη αὐτῶν, καὶ παραλύει πάντα ἐκεῖνα τὰ δεσμὰ, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς αὐτὸν ν' ἀναστηθῇ εἰς ζῶν ἀλλήν, εἰς τὴν ζῶν τὴν πνευματικὴν. Οὕτως αἴρει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω τοῦ Ἰησοῦ. Δὲν προσηλοῦται εἰς τὸν σταυρὸν ἀλλ' αἴρει τὸν σταυρὸν, ἥτοι καταργεῖ ἐν αὐτῷ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου, καὶ φέρει μὲν τὸν θάνατον μεθ' ἐαυτοῦ βαδίζων τὴν ὁδὸν τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ θάνατον ὅστις παράγει ζῶν, καὶ ἐνισχύει τὴν κίνησιν, καὶ καθιστᾷ δυσχερῆ τὴν παρεκκλίσιν ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, θάνατον ὅστις ἐξασφαλίζει οὕτω καὶ τὴν παροῦσαν ζῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν μέλλουσαν ζῶν, τὸν θάνατον πάσης ἐν αὐτῷ ὕλικῃς δυνάμεως, δυνάμεως ἥτις ἐλκύει τὴν

ψυχὴν καὶ παρασύρει εἰς πράξεις ἐκτροπῆς, αἱ ὁποῖαι διαιωνίζουσι τὴν ἀπώλειαν καὶ τὴν κατατροπὴν. Ὁ οὕτως πῶς θνήσκων, εἶναι βέβαιος ὅτι θ' ἀναστηθῇ ἐν τῇ αἰωνίᾳ ζωῇ, καὶ ὅτι τὴν ἀνάστασιν ἐκείνην θ' ἀπολαύσῃ αὐτῷ ἢ ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ ἀνύψωσις αὐτοῦ εἰς πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν τελειότητα.

Ναί, τοιαύτην ἀνάστασιν ὑπόσχεται εἰς ἡμᾶς τοὺς Χριστιανούς ὁ Κύριος. Ἀνάστασιν, ἡ ὁποία ἀρχεται ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ συνεχίζεται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, τὸν αἰώνιον, γινόμενη ἐκεῖ τελειότερα καὶ τοιαύτη, ὥστε νὰ προκαλῇ τὴν μόνην ἀληθῆς εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀνάστασις αὕτη εἶναι πραγματικὴ ἀναγέννησις. Ὁ ἀνθρώπος ἐν τῇ ἀναστάσει αὐτοῦ ταύτῃ ἀναγεννᾶται εἰς τὴν πρώτην ζωὴν, τὴν ὁποίαν ἔζων ἐν τῷ Παραδείσῳ οἱ πρωτόπλαστοι πρὸ τῆς παρακοῆς. Κατακινήσας ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διὰ τῆς νεκρώσεως αὐτοῦ ὁ Χριστιανὸς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ ἀπαλλαγὴς ἀπὸ τοῦ κράτους αὐτῆς, μεταβαίνει εἰς κατὰστασιν, ἐν ᾗ ἡ κανονικότης τῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι τοιαύτη, ὥστε ἐν καὶ μόνον θέλημα κυριαρχεῖ τῶν σχέσεων τούτων, καὶ τὸ θέλημα τοῦτο εἶναι τὸ ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τοιαῦτα τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἀπορρῶνουν εἰς τοὺς Χριστιανούς ἐκ τῆς νίκης, τὴν ὁποίαν κατήγαγεν ὁ Θεὸς ἀνθρώπος Λυτρωτὴς ἡμῶν κατὰ τοῦ θανάτου, διὰ τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως αὐτοῦ.

Καὶ εἶναι λοιπὸν εὐνόητος ἡ αἰτία, ἡ προκαλοῦσα ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ πανηγυρίζοντος σήμερον Χριστιανοῦ τὴν χαρὰν ἐκείνην τὴν μεγάλην, ἥτις ἐκφάνεται ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν παιδῶν καὶ τῶν γερόντων καὶ τῶν θηλέων καὶ τῶν ἀρρένων, ὅσοι φέρουσι τὸ μέγα καὶ ἡγιασμένον ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Καὶ πρὸς πανηγυρισμόν, εὐπρόσδεκτον καὶ ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεόν, τῆς ἡμέρας ταύτης, ἃς προσπαθῶμεν πάντες ἡμεῖς ἵνα ἔχωμεν ἐν νῷ καὶ ἐφαρμόζωμεν ἐν τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις ἡμῶν τὰ διδάγματα, τὰ ὁποῖα προκαλεῖ ἡ μελέτη τοῦ μεγάλου τούτου γεγονότος. τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἀς προσπαθῶμεν νὰ ἐξασφαλίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῶν. Ὁ Κύριος πρὶν ἢ ἀναληφθῇ εἰς τοὺς οὐρανούς ἀνέστη ἐν τῇ γῇ. Καὶ ἡμεῖς πρὶν ἢ μεταβῶμεν εἰς τὴν ἄλλην ζῶν ὀφείλομεν ν' ἀναστηθῶμεν ἐν τῇ παρούσῃ ζωῇ, νεκροῦντες τὸ σῶμα καὶ δίδοντες δυνάμεις εἰς τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἵνα ζῇ ζῶν σύμφωνον πρὸς τὴν οὐσίαν αὐτῆς, ζῶν ἁγίαν, ζῶν πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς τελειότητος, ὡς ἦτο ἡ ἐπὶ γῆς ζωὴ τοῦ ἐκ τοῦ Τάφου ἐξαναστάντος σήμερον Θεοῦ ἀνθρώπου Λυτρωτοῦ.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΠΑΝΘΕΟΝ

Ο ΚΑΤΣΑΝΤΩΝΗΣ

Ἀπόψ' εἶδα στὸν ὕπνο μου, στὸν ὕπνο ποὺ κοιμούμουν πάντε ποτάμια κέρναγα, τὰ πέντ' ἀρόθ' ἀράδα· τὸνα ποτάμ' ἦταν θολὸ θολὸ κ' αἰματωμένο, κ' ἐγὼ μαῦρος ἐφωναζα. ὅσο κι' ἂν ἡμποροῦσα — Παιδιά μου, κίμετε καρδιά, καὶ πέρα νὰ ῥιχθοῦμε, τοὺς Τούρκους θὰ βαρέσωμε, θὰ πάρωμε καὶ σκλάβους. Κι' ἀπὸ τὸν ὕπνο ξύπνησα, σὺν τρομαγμένῳ λάφῃ, κ' ἀκούω μιά φιλὴ φωνή, φιλή κι' ἀνδρεμένη, τὸ καρσὺλὶ φώναζε, τὸ καρσὺλὶ κράζει! — Γιά σῆκου, Κατσαντώνη μου, γιά σῆκου, καπετάνε, μᾶς πρόδωκαν, μᾶς πλάκωσαν οἱ σκυλοερβανίταις! — Μὲ τί ποδάρια νὰ σταθῶ, μὲ τί χέρι νὰ πιάσω τὸ ἔρῃμο τρυφερί μου καὶ τὸ μαῦρο σπαθί μου! Ἐλα, Γεωργάκη ἀδελφέ, κι' ἔπαρε τὸ κεφάλι νὰ μὴ τὸ πᾶγουν στὸν πατᾶ, στὸ σκύλο τὸ Βαζίρη· σὺρε νὰ βρῇς τὸ κόλι μου, νὰ βρῇς τὸ Λεπενιώτην. Τί νὰ σὲ κάμω, Σουρ-ἀγᾶ, πέντε γροσιὸν Ἀράπη!

Ἀνάθεμα τὴν εὐλογία ποὺ μ' ἔκανε κουτάρι καὶ σ' ἐδείχνα, παληότουρκε, ποῖος εἶν' ὁ Κιτσαντώνης. Ἀστὶν ὀπίσω τὰ παιδιά κι' αὐτὸ τὸν Λεπενιώτη νὰ ξαγοράτ' τὸ αἰμά μου μὲ τούρκικα κεράλια.

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Ἐμμένειν τοῖς πατρίοις. ὦ! ὁποῖα γλυκεῖα φράσις, ὁποῖα λέξεις, εὐληπτοὶ ἔμα καὶ βαρυσήμαντοι! Ὅποια φράσις γλυκεῖα, ὅταν ἀναλογισθῇ τις τὸ ὕψος τῆς ἐννοίας αὐτῆς, ὅταν ἀναγνωρίσῃ διὰ μέσου αὐτῆς τὴν φωνὴν τὴν ἡδυτάτην καὶ μελίφθογον τῶν προγόνων ἡμῶν, καλούντων ἡμᾶς εἰς διηκεῖ μετ' αὐτῶν συγκοινωνίαν κατὰ τὰ ἦθη καὶ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν δοξασίαν καὶ τὸ πρόνημα! Ὅποια λέξεις βαρυσήμαντοι καὶ πόσον ὠλοῦσι τινὰ νὰ κλαύσῃ ἐκ χαρᾶς καὶ νὰ θρηνήσῃ ἀνευρίσκων ἐν αὐταῖς τὴν ἐπιθυμίαν τὸν πόθον, ὁ εἶχον οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ἵνα μεταδώσωσιν ἡμῖν, τοῖς ἀπογόνους αὐτῶν, πᾶν τὸ καλὸν τὸ ἀληθές, τὸ ὑγιές αὐτῶν.

Καὶ ἡμῶς, τίς ποτὲ θὰ ἐφρανάζετο, ὅτι τὸ πατροπαράδοτον τοῦτο παρ' ἀγγελα, τὸ τόσον ἱερὸν ὅσον καὶ ἀπείριστον, τὸ τόσον εὐληπτον ὅσον καὶ χαρποῖον, γρῆφος θὰ ἐξέλαι- βάνετο ὑφ' ἡμῶν τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων καὶ φράσις διφορούμενη καὶ δύσληπτος; Ποῖος ποτὲ θὰ ἐπίστευεν, ὅτι ἡ προγονικὴ αὕτη διαθήκη, ἡ σκοπὸν ἔχουσα νὰ ὠθῇ μὲν τοὺς μεταγενεστέρους Ἑλλήνας εἰς τὴν δικτηρήσιν παντὸς τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ, τοῦ ὑγινοῦ τῶν προγενεστέρων, νὰ φυλάττῃ δὲ τοὺς πρώτους ἀπὸ τῆς ἐπιπορῆς τῆς ξενολατρείας, αἰτία θὰ ἐγίνετο εἰς ἡμᾶς τοὺς σημερινοὺς Ἑλλήνας νὰ θεωρούμεν μὲν καὶ διατηρούμεν κακίας καὶ κακὰς προλήψεις καὶ φανατισμόν, νομίζοντες, ὅτι τοῦτο εἶναι ἐμμένειν τοῖς πατρίοις, νὰ ρέπωμεν δὲ πρὸς πᾶν τὸ θνητόν, πρὸς πᾶν τὸ ἔξω ξενολατρείας καὶ ἀνθελληνισμοῦ;

Πικρὰ ἡ ἀλήθεια καὶ ὅμως αὕτη ἡ ἀλήθεια μαρτυρεῖ ὅτι παρηγωνίασμεν τὰ κακὰ ἡμῖν καὶ συμφύροντα, τὰ ὑπὸ τῶν προγόνων ἡμῶν κληροδοτηθέντα, ἐθαυπέσαμεν δὲ καὶ θωπεύομεν καὶ ἡσπασθήμεν καὶ ἀπαζόμεθα διχρῶς τὰ ξένα καὶ θνητὰ, ὅσα βλάβην ἡμῖν παρέχουσι, ζημίαν καὶ ἀποξένωσιν.

Καὶ ἰδοὺ, ἐν μέτῳ τῶν ἄλλων στοιχείων τῆς παρατηρουμένης σήμερον μετὰ ἡμῶν ξενομανίας, τῆς καταμαστιζούσης τὸν Ἑλληνισμόν καὶ ἀποροφῶσης πᾶσαν αὐτοῦ ἰκμάδα, νέον δυστυχὲς προϊόν ἐκτίθεται πρὸς τινὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, καὶ τὸ προϊόν τοῦτο καλεῖται τὰς εἰς τὰ ξενικά ὀνόματα.

Ἐγνώρισαν νεκρὸν Ἑλλήνα φέροντα τὸ ὄνομα Ἀλβέρτος, καὶ ἐγνώρισαν νεκρὸν Ἑλληνίδα φέρονσαν τὸ ὄνομα Ἐλοῖζα! Ἀ! ὁ Ἑλλήν Ἀλβέρτος! ὦ ἡ Ἑλληνὶς Ἐλοῖζα! Πόσον εὐτυχεῖς οὗτοι, ὅταν ἐπὶ τοῦ μικροῦ, κομποῦ χάρτου, τοῦ ἐπισκεπτηρίου καλουμένου, τυπώσωσι τὸ ὄνομα αὐτῶν, λατινικοῖς μάλιστα στοιχείοις, ἀποφεύγοντες ἴσως καὶ τὴν τυχὸν προδοτικὴν κατὰ λέξιν τοῦ ἐπωνύμου — ἰδὲς — ἀδης... καὶ τοῦτο ἵνα μὴ ἀναγνωρισθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἐπισκεπτῆρος, ὅτι εἶναι... φεῦ! Ἑλληνες.!!!

Δυστυχεῖς ἡμεῖς· δὲν κατενόησαμεν, φαίνεται, ἀκόμη τὸ γένος ἐξ οὗ καταγόμεθα· δὲν ἐξετιμήσαμεν ἀρκούντως τὸ ἔθνος, εἰς ὃ ἀνήκομεν, καὶ τὴν γλῶσσαν ἣν ὁμιλοῦμεν...

Διότι, τί σημαίνει τὸ νὰ δίδωμεν τοῖς τέκνοις ἡμῶν ξενικά ὀνόματα; Δὲν σημαίνει ἀρὰ γε καταφρόνησιν πρὸς τὴν γλῶσσαν, ἣν ὁμιλοῦμεν, τὴν θειοτάτην ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν γλῶσσαν ἥτις ἐξέθρεψε διὰ τῶν θείων αὐτῆς νε-

* Ἀμάλθεια Β. Δ. Θεοφανεῖδου.

μάτων, ἐκτρέφει νῦν, καὶ ἔσσει θὰ ἐκτρέφῃ τὸν ἀνθρώπον τῆτα, τὴν γλῶσσαν, ἥτις ὑπὸ πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐκαλλιέργετο καὶ καλλιεργεῖται καὶ πάλαι καὶ νῦν καὶ πανταχοῦ καὶ ὑπὸ πεπολιτισμένων καὶ ἀπολιτισμένων;

Δὲν σημαίνει ἀρὰ γε καταφρόνησιν πρὸς τὸ ἔθνος, τὸ ἔθνος τὸ ἑλληνικόν, τὸ ἔθνος τὸ ὅποτον ἐξύμνησαν οἱ ποιηταὶ καὶ ἐδόξασαν οἱ πεζογράφοι; Δὲν σημαίνει ἀρὰ γε μῆτος πρὸς τοὺς προγόνους ἡμῶν; ἀποφυγὴν δὴ ἀπὸ πάσης μετ' ἐκείνων σχέσεως, καὶ ἐνῷ ἐκεῖνοι ὀνομάζοντο Ἀριστοτέλης καὶ Σωκράτης, Πλούταρχος καὶ Εὐριπίδης, Ἀθηνᾶ καὶ Περσεφόνη, ἡμεῖς νὰ ὀνομαζώμεθα Ἀλβέρτος καὶ Ἐλοῖζα Ἐδουάρδος καὶ Κλημεντίνης;

Μὴ πρὸς Θεοῦ. Τὸ νὰ νὰ τιμᾶ τις τὴν γλῶσσαν τῶν πατέρων αὐτοῦ, τὴν ἐκ τοῦ γλῶσσαν, εἶναι καθήκον, ὡς καθήκον εἶναι νὰ ἀγαπᾷ τὸ ἔθνος αὐτοῦ καὶ νὰ σέβηται τὴν μνήμην τῶν προγόνων, ὡς καθήκον εἶναι νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν αὐτοῦ.

Πρὸς τί λοιπὸν ἡ ξενομανία αὕτη; ἢ μήπως ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα στερεῖται ὀνοματολογίας. Ἀλλὰ γνωρίζομεν ἄνευ ρητορικῶν συλλογισμῶν, ὅτι ἡ γλῶσσα ἡμῶν κατέχει τὴν πλουσιωτάτην ὀνοματολογίαν, ὅτι κατέχει ὀνόματα ἀναμνησκόμενα ἀνδράς, σοφοὺς καὶ περιφανεῖς γυναῖκας, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῶν ὁποίων σκιρτᾷ μὲν ἡ καρδίκα τοῦ Ἑλλήνος καὶ ἀγάλλεται, ὅτι τοιοῦτους ἔσχε προγόνους, θαυμάζει δὲ ὁ ἔξω καὶ ἐν ταῦτῳ λυπεῖται, ὅτι τοιοῦτου προνομίου στερεῖται!

Πικρὰ εἶδος ἐξόχως ἀξιοσημείωτον τῆς ἀληθείας ταύτης εὐρὸν ἐν βιβλίῳ Γάλλου τινός, ὅστις ἐπισκεφθεὶς πρὸς τινὰ ἐτῶν τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἀθηνῶν, ἐν ᾗ, ὡς γνωστὸν πλεῖστοι ἐκ τῶν ὁμογενῶν ἔχουσι συρρέουσαν ἰδρύσαντες ἐκεῖ παντοειδῆ καταστήματα, ἔγραφε μετὰ ξὺ ἄλλων ἐντυπώσεων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Πλεῖστα καφφεῖα, καὶ δὴ καὶ τὰ πολυτελέστατα, τὰ εὐρω-αἰκὴν ἔχοντα ὄψιν, ἀνήκουσιν εἰς Ἑλλήνας.»

«Ὁ περιηγητὴς, βεβαρημένος ἤδη ἐκ τῆς ὕλιστικῆς μονοτονίας τῆς πρωτεύουσας ταύτης δύναται ἐν μιᾷ στιγμῇ εἰσπερχόμενος εἰς τοιοῦτον καφφεῖον, νὰ εὐρᾷ ἀναψυχὴν, τροφὴν πνευματικὴν. Διότι μίαν ζωηρὰ φωνὴν τοῦ ὑπέρρετου θὰ ἀκούσῃ. — Ἀριστοτέλη, ἔνα καφφέ, Σωκράτη μιά φριτά.»

«Καὶ τί λοιπὸν περιέχουσι τὰ ἑλληνικά ὀνόματα; διατὶ καθήκονοι τὴν φαντασίαν ἡμῶν, καὶ ἐν ᾗ λυπούμεθα αἰφνης χαίρομεν, καὶ ἐν ᾗ μεγαλλοῦομεν ἀκρῶς εὐθυμούμεν; Ὡ! ἐὰν εἶχον ἑλληνικὸν ὄνομα· πάντοτε θὰ ἐχαιρὼν.»

Οἱ ξένοι λοιπὸν ἠδύνονται ἐπὶ τῷ ἀκούματι ἑλληνικοῦ ὀνόματος καὶ ἂν ὅτι λυπημένοι, αἰφνης χαίρουσι, καὶ ἐὰν μεγαλλοῦομεν αἰφνης εὐθυμούμεν! Καὶ λοιπὸν οἱ ξένοι μακαρίζουσι τοὺς φέροντας ἑλληνικά ὀνόματα! Ἀρὰ οἱ ξένοι δὲν περιφρονοῦσι τὰ ἑλληνικά ὀνόματα! Καὶ ἡμεῖς; Ὡ! ἃς ἐνθυμούμεθα τὸ πρῶτον, ἵνα ὦμεν πάντοτε φαιδρόι. Ἀς καυχώμεθα διὰ τὸ δεύτερον, ἵνα ὦμεν πάντοτε εὐτυχεῖς· ἡ εὐτυχία δὲν εὐρίσκεται ἐν τοῖς ξενικοῖς ὀνόμασι. Ἀς πράττωμεν τὸ τρίτον, ἵνα ὦμεν τῷ ὄντι Ἑλληνες· ἃς τιμῶμεν τὴν γλῶσσαν ἡμῶν, ἃς ὑπεύκομεν εἰς τὴν φωνὴν τῶν προγόνων ἡμῶν, ἃς σεβώμεθα αὐτούς...

Διότι ἕκαστος ὀφείλει νὰ φέρῃ ὄνομα ἐκ τῆς ὀνοματολογίας τῆς γλώσσης αὐτοῦ. Ἐὰν δὲ πολλοὶ ξένοι ἀντίκεινται εἰς τὸν γενικὸν τοῦτον νόμον, προτιμώντες νὰ δίδωσι τοῖς τέκνοις αὐτῶν ἑλληνικά ὀνόματα παρὰ ἐκ τῆς ἐαυτῶν γλώσσης, τοῦτο πράττουσι διότι εὐρίσκουσι μεγαλεῖον ἐν τοιοῦτοις ὀνόματι ἐξόχων ῥητόρων, βαθυγῶν σοφῶν, ὑπερηφάνων φιλοσόφων καὶ θεῶν καὶ ἡμιθέων· ἀλλ' ἡμεῖς, ὁποῖον εὐρίσκωμεν μεγαλεῖον ἐν τοῖς ξενικοῖς ὀνόμασι ὁποῖον καύχημα εἰς μὴ ἑλληνικά ὀνόματα;

Ἀς καταμετρήσωσιν, οἱ ξενικά ὀνόματα φέροντες Ἑλλ

νες τὸ αἶσχος, καὶ ἂς κατανοήσωσιν οἱ Ἕλληνες ἀνδραῖοι
τὴν ἀσυνειδησίαν αὐτῶν!!

* *

Τὸ ὄνομα τοῦ Ἑλλήνος δέον νὰ ᾖ ἑλληνικόν. Ἰδοὺ τὸ
μεγαλεῖον. Ἐὰν δὲ παρεισέδυσαν, εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν
Ἀβραάμηδες καὶ Σαλῶμαι καὶ πᾶσα ἡ χορεία τῆς ἐδόξου
ἐβραϊκῆς ὀνοματολογίας, ἐλπίζομεν, ὅτι ταχέως ἐλεύσεται
τὸ ποθητὸν ἡμᾶρ, ὅτε θὰ ἀκουσθῶσιν καὶ πάλιν ἐν πλησμονῇ
τὰ ὀνόματα Ἀριστοτέλης καὶ Ἀθηνᾶ, καὶ Βοιωτῆς, Γοργίας
καὶ Γαλήνης, Δῆμητρα καὶ Εὐριπίδης καὶ Εὐρύκλεια, Ὀ-
δυσσεὺς καὶ Ὀλυμπία, Σωκράτης καὶ Σαπφώ, πάντα τέ-
λος τὰ ὀνόματα τῶν πρὸ χιλιᾶδων μὲν ἐτῶν ἀποθανόντων
προγόνων ἡμῶν, ἀλλ' ἀθανάτων, τῶν πρὸ πολλοῦ μὲν κλει-
σάντων τὰ στόματα αὐτῶν, ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν ἐξακολουθοῦν-
των νὰ λέγωσιν ἡμῖν: α' Ἐμμένετε εἰς τὰ καλὰ πατρίαν.

Παρακαλοῦμεν διὰ τοῦτο, τοὺς Ἕλληνας πατέρας καὶ
τὰς Ἑλληνίδας μητέρας οὐδὲν ξενικὸν ν' ἀνέχωνται ὄνομα
διὰ τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ ἐξορκίζομεν τοὺς κυρίους Ἕλληνας
ἀναδόχους ἵνα θέσωσι φραγμὸν ἐν ταῖς ὁπαῖς, ἐξ ὧν διαρ-
ρέει ὁ τοιοῦτος αὐτῶν ἱερόσυλος πόθος.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἔντοκοι καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους
καταθέσεις εἰς τραπεζικά γραμμάτια καὶ
εἰς χρυσὸν, ἢ τοῖς εἰς φράγκα καὶ λίρας στερ-
λίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσίαν
ἢ διαρκῶς. Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ
τόκοι πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νομισμα εἰς
ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐ-
πιταγῆς ὀψέως (cheque) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερι-
κοῦ κατ' ἐκλογὴν τοῦ ὁμολογίου. Τὸ
κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν
πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι
καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς ὑπο-
καταστήμασι τῆς Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων

1	1)2	τοῖς ο)ο κατ' ἔτος διὰ κατ. 5 μην.
2	"	" " " " 1 ἔτους
2	1)2	" " " " 2 ἔτων
3	"	" " " " 4 "
4	"	" " " " 5 "

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων
ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου
ὀνομαστικαί ἢ ἀνώνυμοι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἐφάπαξ δρ. 2. Τετράκις δρ. 5.
Δεκάκις δρ. 10.

Εἰς τὸ φωτογραφεῖον Ν. Μπίρκου ἐν ὁδῷ
Σταδίου, τελεῖα ἀνακαινιστὶς καὶ μέθοδοι
Ἀμερικανικαὶ τὸ πρῶτον εἰσαγομέναι.

Λιθογραφεῖον Ἐργίνου ἐν τῷ περιόλῳ τῆς
Βουλῆς, καλλιτεχνικαὶ ἐργασίαι παντὸς
εἶδους καὶ ἐπισκεπτήρια.

Περίφημος Κολώνια καὶ τὰ ἄλλα ἀρώ-
ματα Μπετσαράκου, πωλοῦνται εἰς τὸ
Κουρεῖον τοῦ ἐν ὁδῷ Σταδίου.

Βιβλιοδετεῖον Ν. Καρυωτάκη, συνιστώμενον
διὰ τὴν φιλοκαλίαν, στερεότητα καὶ εὐ-
θυμίαν. Ὁδὸς Χρυσόσπηλαιωτίσσης 5α.

Ο χαρακτὴς Π. Κελαϊδῆς, ὁ τὸσον ἐκτι-
μωμένος διὰ τὰ καλλιτεχνήματά του ἐνε-
κατεσταθῇ ὀριστικῶς ἐν ὁδῷ Σταδίου 25'.

Ζῦθος Φιξ. Συνιστᾶται παρα τῶν εἰδημό-
μων ὡς κατ' ἐξοχὴν ἀγνός καὶ ὑγιει-
νός, ὁ Ζῦθος Φιξ.

Πωλεῖται φαρμακεμπορεῖον μετ' ἀδείας
Ἀπευθυντέον εἰς τὸ γραφεῖον Δημοπού-
λου ἐν ὁδῷ Λυκούργου 14.

ΟΡΦΑΝΟΤΡΟΦΕΙΟ ΧΑΤΖΗ-ΚΩΣΤΑ ΜΕΓΑ ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΕΙΟΝ

Τὸ μέγιστον τοῦτο τῶν ἐν Ἑλλάδι ἐργο-
στασίων ἐπὶ π λ ω ν λειτουργεῖ ὑπὸ ἐνὸς
ἡδῆ ἔτους μὲν ο ν διὰ λ) σ μ ὦ ν τ οῦ
Ὁ ρ φ α ν ο τ ρ ο φ εῖ ο υ ὑπὸ τὴν διεύ-
θυνσιν τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κ. Α. Π ο -
λ υ χ ρ ὶ ν η τοῦ ἐν Παρίσι εἰς ἐπὶ μακρὰν
ἐξασκηθέντος.

Πᾶσαν τὴν ξυλείαν ὡς καὶ ἄλλα διάφορα
ἀντικείμενα χρήσιμα δι' ἐπιπλα τὸ κατα-
στήμα προμηθεύεται κατ' ἐξοχὴν ἐν ἑ-
ξ ἑ ὕ ρ ὦ π η ς καὶ εἶναι πάντα ἐξαι-
ρετικῆς ποιότητος.

Δύο εὐρύταται αἵθουσαι εἶναι πλήρεις ἐ-
τοιμῶν στερεωτάτων καὶ καλλιτεχνικῶν
ἐπιπλῶν, ἐκτελεῖται δὲ καὶ διαδῆποτε
παραγγεῖλια μετ' ἰδιαζούσης ἀκριβείας καὶ
τέχνης.

Αἱ τιμαὶ εἶναι ὀρισμέναι, τὸ δὲ μικρὸν
κέρδος εἶναι ὑπὲρ τῶν ὀφραγῶν.

Ἰδιαίτερον τμήμα (ἐπιπλαστροφίας τα-
πεισαςίας) ὑπὸ ἀριστον τεχνίτην.

Πᾶς ἔχων ἀνάγκην ἐπιπλῶν ἀδικεῖ ἐαυ-
τὸν εἰς τὸν ἐν δὲν ἐπισκεφθῇ τὸ λαμπρὸν τοῦτο
καὶ φιλανθρωπικὸν κατὰστημα.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μια γωνία καὶ ἐδοξαζο

Ἀργὰ ἀργὰ το' Ἀγιᾶς Σοφίᾶς ἀκούει' ἡ καρμπάνα,
Καὶ τὰ παιδιὰ τῆς προσκαλεῖ ἡ πικραμένη μάνα·
Κάθε φορὰ π' ἀκούεται ἡ θλιβερὴ φωνὴ τῆς
Θαρρεῖς πῶς εἶν' ἡ ὑστερὴ κι' ἐβγῆκεν ἡ ψυχὴ τῆς.
Τὴν ὑστερὴ τῆς λειτουργιᾶς ἡ Ἐκκλησία δίνει
Καὶ εἶναι Δεῖπνος Μουσικὸς ἡ λειτουργιᾶ ἐκείνη.
Πότε, Θεέ μου, θ' ἀκουσῇ κι' Ἀνάστασι ἐκεῖ πέρα;
Εἶναι μακρὰ, πολὺ μακρὰ ἀκόμ' ἐκεῖν' ἡ μέρα;
Ἄχ. Παράδοχος.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Γ. Σ. Π. Πέ σ τ η ν. Ἀπεστάλη. — Α ὕ γ. Τ. (. . .) Ν. Σ.
Ἀ ρ γ ο ς. Ἐνεγράφητε εἰς τοὺς σχετικούς καταλόγους. — Βρ.
Π. Κ α λ ᾶ μ α ι. Γράφατέ μας ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τοῦ φύλλου
ἡ καὶ τὸν τίτλον τοῦ α' ἄρθρου. Ἐὰν ὑπάρχωσι τοιαῦτα φύλλα
περισσεύοντα, ὅπως συνέβη εἰς τινα, εὐχαρίστως θὰ σᾶς τὰ ἀπο-
στήλωμεν ἅπαντα ἀφοῦ τὰ κρίνετε κατάλληλα πρὸς ἐπιτόπιον
διανομήν. Ἀλλῶς ὀρθότατα λέγετε ὅτι διὰ τὰ Π ᾶ τ ρ ι ᾶ ἡ
ἡμερομηνία οὐδὲν σημαίνει. — Γεωρ. Β. Δ ε μ η σ ὶ ν. Ἐξετε-
λέσθη. Ν. Γ. Ἀ ρ γ α λ α σ τ ῆ ν, Ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν Βρ. Ἐ-
π ι σ τ ο λ ῶ ν ἀπάντησις θεωρητέα ἐπαρκῆς προκειμένου μᾶ-
λιστα περὶ ζητήματος σχετικῶς ἀσημάντου.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑΣ

Ἐβδομαδιῖαι τακτικαὶ ἀναχω-
ρήσεις ἐκ Πειραιῶς

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, μεσημβρία. Διὰ Γύθειον. Κα-
λάμας, Κατάωλον, Πάτρας, Κέρκυραν,
Τεργέστην.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 7 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Αἰδηψόν,
Στυλῖδα καὶ Βόλον.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 12 μεσημβρ. Διὰ Χίον, Σμύρ-
νην, Μυτιλήνην, Δαρδανέλλια, Κωνσταν-
τινούπολιν, Ἀμισόν, Κερασούντα. Τρα-
πεζοῦντα καὶ Ὀρδοῦ.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Χαλκίδα
Λίμνην Ἀταλάντην, Αἰδηψόν, Στυλῖδα
καὶ Βόλον.

ΠΕΜΠΤΗ, 8 μ. μ. Διὰ Ἰτέαν, Πάτρας, Ἀ-
στακόν, Βασιλικήν, Λευκάδια, Πρέβεζαν,
Σαλαῶραν, Κόπραιναν καὶ Καρθασαράν.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 π. μ. διὰ Σίφον, Χανιά, Γε-
ωργίουπολιν, Ρέθυμνον, Ἡράκλειον, Πά-
νορμον, Χερσόνησον Σίσι, Ἀγ Νικόλαον
καὶ Σητεῖαν μετ' ἐπανόδου διὰ τῶν αὐ-
τῶν λιμένων.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

ΤΕΤΑΡΤΗΝ, 8 μ. μ. (Κατ' εὐθεῖαν). Διὰ
Κέρκυραν καὶ Τεργέστην. Μετὰ τὴν ἀφι-
ξὴν τῆς Β ἀμαρτυροῦσας εἰς Ἀθῆνας.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΟΝ

ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ ΕΝ ΠΑΤΗΣΙΟΙΣ

Ὁδὸς Μιχαὴλ Νουμικοῦ, ἀριστερὰ τοῦ
Λυσίαστρείου

Διευθυντὴς Σ. Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

Νευρολόγος καὶ Φρενολόγος

Κλίνει ἀπὸ 10 20 δρχ. μὴν δι' ἡμέρας

Ἀριθ. Γηλεφώνου 314

Κανονισμὸς καὶ Πληροφορίαι

Ὁδὸς Ζήνωνος, 16. — Ἀριθ. Τηλεφ. 200.